

NEWSLETTER

institut
VÁCLAVA
KLAUSE

Václav Klaus:

Pár slov k výročí narození
T. G. Masaryka

Viktor Orbán:

Maďarsko před volbami

Otázka IVK: Je regulace internetu útokem na svobodu slova? (Jiří Ovčáček, Jiří

Weigl, Petr Žantovský, Petr Musil, Stanislav Křeček, Ivo Strejček, Alexandr Tomský, Erik Best, Tomáš Břicháček, Tomáš Jirsa, Lukáš Petřík, Petr Hampel)

Hana Lipovská:

Návrat Evropského měnového fondu

Pár slov k výročí narození T. G. Masaryka*

Václav Klaus

Vážený pane předsedo, vážená paní ministryně, dámy, pánové, děkuji za pozvání na dnešní vzpomínkový večer. Děkuji Českému svazu bojovníků za svobodu, že akce tohoto typu v dnešní nelehké a konfliktní době pořádá.

*Masaryk měl to štěstí, že ho minul
Mnichov, protektorát, druhá
světová válka a únor 1948,
Beneš to štěstí neměl.*

Loni v květnu jsem měl čest v tomto historickém sále říci pár slov k výročí narození prezidenta Beneše, dnes je důvodem našeho setkání připomenutí narození prezidenta Masaryka. Beru to jako cennou příležitost znovu, protože jsem to udělal už mnohokrát, promluvit o těchto dvou velíkanech našich moderních dějin, na které sice odkazujeme často, ale já bych se odvážil říci, že jen formálně, málo analyticky a málo inspirativně. Měli bychom vůči nim oběma být v našich hodnoceních spravedliví. Nebyli prezidenty ve stejné době. Masaryk měl to štěstí, že ho minul Mnichov, protektorát, druhá světová válka a únor 1948, Beneš to štěstí neměl.

Pro nás, kteří jsme se zde sešli, je výchozím bodem moderní éry našeho státu rok 1918, tedy konec první světové války a vznik Československa. Evropská unie nás dnes stále více tlačí k tomu, abychom na dobu mezi válkami pozapomněli a abychom za bod nula přijali konec druhé světové války a nakročení k rezolutnímu odnárodňování historických národních států a k evropeizaci evropského kontinentu. Mladší generace považují za bod, kdy všechno začalo, až 17. listopad 1989. I pro

* Vystoupení na vzpomínkovém večeru Českého svazu bojovníků za svobodu, Staroměstská radnice, Praha, 7. března 2018.

tyto konfliktní pohledy jsou akce, jako je tato, velmi potřebné.

Pro mne má tento večer a dnešní datum ještě jeden aspekt. Přesně před pěti lety jsem jako desátý prezident naší republiky v těchto večerních hodinách v televizním projevu naposledy promlouval k občanům z Pražského hradu. Kontinuitu a respekt k prezidentskému úřadu se snažím dodržovat stále. I tehdy to bylo v předvečer inaugurace prezidenta Zemana.

*T. G. Masaryk se stal symbolem
naší novodobé státnosti.*

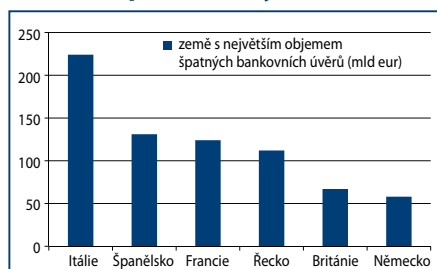
Od narození prvního československého prezidenta dnes uplynulo 168 let. Podařila se mu unikátní věc – stal se symbolem naší novodobé státnosti. Využil neopakovatelnou příležitost. Naše společnost po roce 1918 potřebovala idoly a symboly, do nichž by si mohla projektovat své sny, tužby a přání. Porážka Rakouska-Uherska v první světové válce nás sice osvobodila, ale současně nás zbavila bezpečí podřízeného žití uvnitř habsburské monarchie. Přinesla nám svobodu, ale vystavila náš národ hrozbám, rizikům a obavám, které samostatnost a suverenita zemi naší velikosti nevyhnutelně přináší.

*T. G. Masaryk nabídl kritický
pohled na vlastní národní minulost
i přítomnost.*

Prezident Masaryk dokázal občanům našeho nového státu vsugerovat představu, že právě on je autoritou, schopnou naší zemi touto nejistou budoucností vést. Prezident Osvoboditel, filozof na trůně, humanista a demokrat, to vše se díky vzedmutému národnímu nadšení stalo součástí masarykovského kultu, který pomáhal, dával naději a inspiroval. Byl pro tuto roli vhodnou postavou. Skutečný Masaryk – vědec, politik a člověk z masa a kostí – se bohužel do jisté míry rozplynul v nimbu fotogenického starce na koni, jak jej známe ze školních učebnic. Je to škoda. ▶

BŘEZNOVÝ GRAF IVK

Špatné úvěry v EU

Pramen: Eurostat, 2018

Institut Václava Klause o.p.s.

Šárecká 29
160 00 Praha 6
e-mail: office@institutvk.cz
www.institutvk.cz

IVK – Newsletter
Institut Václava Klause
Registrace MK ČR E 11024
Periodicita: měsíčník
Datum vydání: 29. 3. 2018

Dnes je český národ národem zralým a vyspělým. Sto let samostatné republiky je doba dost dlouhá na to, abychom byli schopni dělat to, co bylo pro Masaryka charakteristické – kritický pohled na vlastní minulost i přítomnost. Nepotřebujeme ani nekritizovatelné tatíčky, ani jiné příkrášlené symboly, na něž se sice odvoláváme, ale ve skutečnosti je ignorujeme či na ně dokonce zapomínáme.

**T. G. Masaryk byl odvážný člověk.
Dovedl být tvrdým
a nekompromisním politikem.
Připojil k českým zemím do té doby
k Uhersku patřící Slovensko.**

T. G. Masaryk byl odvážný člověk. Prokázal to ve vědeckých sporech (např. rukopisných), v občanských postojích, jako byla hilsneriáda, i v politice. Byl sebevědomý, věřil ve schopnosti našeho národa a nenechal se odradit skeptiky. Neváhal rozbít třistaleté habsburské soustátí a nahradit jej republikou obklopenou nepřáteli, která se navíc nemohla spolehnout na loajalitu velké části svých vlastních českých obyvatel. Hlavu si s tím příliš nelámal a nijak zvlášť se nesnažil německé a maďarské obyvatele nového státu získat a nabídnout jim něco více než postavení menšiny. Dovedl být tvrdým a nekompromisním politikem, který svou akademickou erudicí, demokratickým slovníkem a mediální obratností umně skrýval denní praxi reálné politiky, již byl mistrným hráčem.

Československou republiku koncipoval jako český národní stát, který prosadil díky umělé koncepci čechoslovakismu. Na tomto základě připojil k českým zemím do té doby k Uhersku patřící Slovensko. Pro české země historicky fatální německý problém, který nový stát ohrožoval zevnitř i zvenčí, se Masaryk spolu s Edvardem Benešem snažil řešit radikální změnou geopolitické orientace – nahrazením tisícileté vazby na německý středoevropský prostor spojenectvím s vítěznými západními velmocemi, především s Francií. Tato koncepce selhala, stejně jako válečný i poválečný pokus hledat oporu na Východě.

**Masarykovým hvězdným obdobím
byl konec první světové války a léta
bezprostředně následující.**

Masarykovým hvězdným obdobím byl konec první světové války a léta bezprostředně následující. Dokázal navázat na tradici „staříčkého mocnáře“ a vytvořil jisté „absolutistické“ pojetí demokracie, již byl on sám nedotknutelným arbitrem. Byl mistrem zákulisních her a sebe prezentace, k čemuž mu sloužily pečlivě udržované vztahy s prominentními intelektuály a novináři té doby. Svým ideovým přesvědčením inklinoval spíše k levici. Podceňoval význam politických stran, naproti tomu toleroval mimoparlamentní mocenské kartely. Rázně se vypořádával se svými politickými protivníky. Nebyl světcem, jak nám ho prezentují, byl silným a rozhodným politikem.

Je správné o něho a o něm vést spor, je správné sundat jej z piedestalu. Jen tak se můžeme z jeho odkazu poučit.

Neradi si to přiznáváme, ale celých posledních sto let je bojem o udržení samostatného českého státu. Dnes stojíme – ve

**Celých posledních sto let je
bojem o udržení samostatného
českého státu.**

chvíli výrazné rozpínivosti evropského nadstátu na úkor národních států – znovu na samotném prahu naší národní existence. Jsme si toho dostatečně vědomi? Je náš samostatný stát omylem, který nelze uhájit? Je jen chimérou, za níž předchozí generace zbytečně umíraly? Má cenu za něj stále bojovat? Máme se smířovat s tím, že je vše, co nás zbavuje suverenity a národní identity, považováno za správné, zatímco zachování české státnosti je reliktem, zpátečnictvím, nacionalismem?

Právě dnes, v předvečer inaugurace hlavy českého státu, je třeba znovu zvednout hlavu a říci, že za svou budoucnost nepovažujeme roli pasivního članku nového evropského impéria, roli jedné z jeho provincií, jejíž pravomoci jsou navíc stále více osekávány. V této roli jsme již nejednou byli. Masarykův odkaz vyzývá přestat být poddanými, nebát se a vládnout si sami. Říkat to dnes hlasitě a sebevědomě je potřebnější více než kdykoliv v minulosti. Přejme každému prezidentovi naší republiky, aby se mu to dařilo. ■

Maďarsko před volbami*

Z projevu Viktora Orbána o stavu národa

Maďarsko čekají na počátku dubna parlamentní volby. Atmosféru předvolebního Maďarska popsal ve svých zápiscích z pracovní cesty do Budapešti a ze setkání s Viktorem Orbánem Václav Klaus (dostupné na www.institutvk.cz). Rozšířený pohled na často karikovanou politiku Viktora Orbána směrem k migraci nabízíme bez dalšího komentáře na stránkách našeho Newsletteru v podobě výňatků ze zahraničně-politické části Orbánova únorového projevu o stavu národa.

„Komentátoři tvrdí, že se kvůli migraci nad Evropou stahují temná mračna. Chmurná proroctví zde byla vždy a vždy byla součástí pozadí evropské politiky. Co je však na nich znepokojivé v současnosti, je skutečnost, že tyto obavy jsou v podstatě matematické povahy: ačkoli jde pouze o odhady, jde o čísla a kvantifikovatelné změny; a čísla ta mají vždy velkou váhu. Podle všech odhadů

poroste počet migrantů v evropských zemích stále větším tempem...

Kupříkladu v Bavorsku se na azyl, přístěhovalectví a integraci již dnes vynakládá více peněz, než kolik činí výdaje rozpočtu v otázkách ekonomiky, životního prostředí a zdravotní péče. Podle analýzy NATO – a zdá se, že vojáci ještě nepodlehli autocenzuře – se na cestu do Evropy do roku 2020 vydá 60 milionů lidí. Shoda panuje na tom, že Afrika v tom bude zastoupena silněji, než jak předpokládaly jakékoli dřívější předpoklady. Do roku 2050 se její populace zdvojnásobí na 2,5 miliardy. V Africe tak bude žít desetkrát víc mladých než v Evropě. Taková Afrika bude čelit dvěma možným scénářům svého vývoje. V tom jednom bude schopna zopakovat spektakulární úspěch Asie, kde například Čína, Indie, Indonésie a Vietnam ohromily svět. Všechny tyto země – každá svým vlastním způsobem, ale všechny bleskovou rychlostí – se dokázaly vymanit z chudoby, nastá-

vit své ekonomiky na cestu růstu a již brzy převezmou vedoucí úlohu ve světové ekonomice...

**Západní Evropa se stala
imigrantskou zónou, světem
namixovaných populací,
a na rozdíl od střední Evropy
směřuje směrem ke zcela jiné
budoucnosti.**

Druhý možný scénář nastane ve chvíli, kdy Afrika nebude schopna nastoupit na cestu asijského rozvoje a vytvářet slušné podmínky pro život své mladé generace. Pokud by této mase několika set milionů mladých lidí bylo umožněno vydat se na cestu na sever, pak se Evropa brzy ocitne pod hrozným tlakem... Budou-li věci pokračovat tímto způsobem, naše kultura, naše identita a naše národy, tak jak je známe, přestanou existovat. Naše nejhorší noční můra se sta-

* Viktor Orbán: Projev o stavu národa: Budapešť, 18. února 2018.

ne realitou. Západ padne, protože Evropa bude obsazena, aniž by si to sama uvědomovala. Bude to znamenat ospravedlnění názorů těch z nás, kteří si myslí, že civilizace nejsou zabíjeny, ale že páchají sebevraždy samy?

Budou-li věci pokračovat tímto způsobem, naše kultura, naše identita a naše národy, tak jak je známe, přestanou existovat. Naše nejhorší noční můra se stane realitou. Západ padne, protože Evropa bude obsazena, aniž by si to sama uvědomovala.

Musím říci také pár slov o sporu mezi střední a západní Evropou. Cesty vývoje těchto dvou částí Evropy se, zdá se, rozdělily. Přirozeně, demokracie, vláda práva a tržní ekonomiky nám zůstaly společné, ale základy, na kterých dnes tyto hodnoty spočívají, jsou a budou stále více rozdílné. Politici o tom ještě otevřeně nehovoří, ale každý to dnes již musí vidět. Velké tradiční národy západní Evropy se staly imigrantskými. Den za dnem jsou transformovány jejich kulturní základy, populace vychovaná v křesťanské kultuře se zmenšuje a velká města procházejí islamizací. A musím říci, že nevidím žádnou politickou sílu s vůlí a schopností tento proces zastavit, natož obrátit... Ať už jsou příčiny jakékoli, západní Evropa se stala imigrantskou zónou, světem namixovaných populací a na rozdíl od střední Evropy směřuje směrem ke zcela jiné budoucnosti. To je špatná zpráva pro nás. Znamená to totiž, že islámská civilizace – která vždy viděla své poslání v přeměně Evropy na to, co nazývá pravou vírou – bude klepat na dveře střední Evropy nejen z jihu, ale také ze západu...

Nejsme ovce, které by jen tiše stály a čekaly, až se naplní jejich osud. Přirozeně že budeme bojovat.

Jakkoli se to zdá absurdní, situace je taková, že nebezpečí nám dnes hrozí ze Západu. Přichází k nám od politiků v Bruselu, Berlíně a Paříži. Chtějí, abychom přijali jejich politiku: politiku, která z jejich států vytvořila imigrantské země a která otevřela cestu k úpadku křesťanské kultury a expanzi islámu. Chtějí po nás dnes, abychom přijímali migranty a stali se rovněž zeměmi s namixovanou populací. Dříve tvrdili, že to od nás očekávají proto, že co je cizí, je krásné, že namixovaná populace je lepší a že skutečný Evropan nehájí tak zastaralé středověké koncepty, jako je vlast a náboženství... Současná módní mantra nově tvrdí, že se musíme stát stejnými jako oni, protože tím vyjádříme svou solidaritu. Na to musíme jasně říci, že jsme solidární vůči těm západním Evropanům a vůdcům, kteří

své vlastní a křesťanskou kulturu chtějí chránit, a zároveň necítíme žádnou solidaritu s těmi, kteří tyto věci chtějí opustit. Nikdy nebudeme solidární s těmi evropskými politiky, kteří chtějí uvést Evropu do postkřesťanské a postnárodní éry...

Musíme dát jasně a jednoznačně najevo, že bitvu, kterou bojujeme, nevidíme jako beznadějnou; ve skutečnosti stojíme na pokraji vítězství. Země visehradské čtyřky jsou neochvějné. Pravoslavný svět je pevný a zdá se, že Chorvatsko také přišlo k rozumu. Rakous-

náboženství – tedy věci, pro něž budeme bojovat zuby a nehty – individui, která jsou ztracena a která nemohou být transformována. Z jejich pohledu jsou migranti skutečně lepší surovinou, s níž je možné pracovat. A je jasným důkazem velkorysosti a hluboké tolerance maďarských občanů, že lidé, kteří se chystají realizovat tento plán, mohou mezi námi bezpečně a vesele žít.

My samozřejmě nebudeme odevzdaně přihlížet. Nejsme ovce, které by jen tiše stály a čekaly, až se naplní jejich osud. Přirozeně

Václav Klaus představil v Budapešti maďarské vydání své knihy „Stěhování národů s.r.o.“ 22. února 2018.

ko se rovněž nyní obrátilo směrem k vlastenectví a křesťanství. V Bavorsku se pod vedením CSU vyvinul duchovní a politický odpor. Možná není pozdě. Očekáváme a předvídáme výsledek italských voleb a s tím i obrat, který nastane návratem zdravého rozumu, italské národní a kulturní identity a Silvia Berlusconiho do vlády. Forza Italia!

Jen si vzpomeňme na ty evropské politiky, kteří se do nás v posledních letech zakousli a nakonec si na nás vylámali zuby. V krátkosti: rakouští kancléři Faymann a Kern; italský premiér Renzi; neslavný chorvatský premiér Milanović; a samozřejmě Martin Schulz – který měl manickou touhu být vším a nakonec se stal ničím. Vidím, že tento seznam je ještě nedokončený a že na něm několik prázdných míst ještě zbývá. To nám dává naději. Nakonec je dobré vidět, že člověk se nesnažil zbytečně. Situace nám však nezavdává žádný důvod, abychom se spokojili sami se sebou. Síly, které stojí proti nám, síť George Sorose a mezinárodní byrokracie, kterou si koupil, se v žádném případě nevzdávají...

Uvědomil jsem si, že z pohledu lidí Sorosova typu jsme my domácí, kteří máme své vlastní země, svou vlastní kulturu a své vlastní

že budeme bojovat a v případě potřeby budeme nasazovat stále silnější právní arzenál. Pro začátek přicházíme s legislativním návrhem „Stop Soros“. Všechny činnosti týkající se migrace a přistěhovalců budou napříště podléhat národní bezpečnostní licenci a část zahraničních zdrojů určených

Jakkoli se to zdá absurdní, situace je taková, že nebezpečí nám dnes hrozí ze Západu. Přichází k nám od politiků v Bruselu, Berlíně a Paříži.

pro promigrantské nevládní organizace nebo organizace pseudo-občanské společnosti převedeme do rozpočtu na ochranu hranic. Nařídíme kontrolu úplné finanční transparentnosti, a pokud někdo neupustí od svých nebezpečných plánů, bude jednoduše vypovězen – bez ohledu na to, jak silný nebo bohatý je...

Ochrana hranic, to je důležitá věc – nikoli povinné kvóty. Pokud zajistíme hranice, nikdo bez povolení nebude moci vstoupit, a proto nebude ani koho rozdělovat.“

Vybral a přeložil Filip Šebesta.

OTÁZKA IVK

Je regulace internetu útokem na svobodu slova?

Má regulace internetu ze strany EU nebo jakékoli veřejné moci opodstatnění? Měla by EU regulovat sociální sítě a internet v rámci boje proti „populismu“ a fake news, jak požaduje George Soros, ale i někteří politici u nás, a jak se již dnes děje v případě mazání „nenávistných projevů“ v Německu?

Jiří Ovčáček

ředitel tiskového odboru
Kanceláře prezidenta
republiky

Fenomén regulace internetu nevznikl sám o sobě a ani není spojen se snahou šířit dobro, jak se jeho propagátoři snaží vnuknout veřejnosti. Je zcela jednoznačně reakcí na názorový posun veřejnosti v evropském i americkém prostředí. Bez obalu řečeno, společenský pohyb, kterého jsme svědky, ohrožuje dosud vládnoucí garnituru. A akce vyvolává protireakci.

Z pohledu chřadnoucí moci, která na Západě myšlenkově vyšla z neomarxistického podhoubí 70. let 20. století, jde o pohyb nežádoucí, a proto nebezpečný. Obyvatelstvo, použijeme-li příhodně termín z Werichovy zfilmované pohádky Tři veteráni, nechápe dobrodiní, které je mu mocí poskytováno, a svévolně volí Miloše Zemana, Andreje Babiše, Donalda Trumpa, Viktora Orbána, Právo a spravedlnost, italské ne-systémové strany nebo třeba hlasuje drze pro brexit.

Logickou reakcí moci by měla být samozřejmě sebereflexe a snaha uchopit společenský pohyb. To je ale příliš pracné. Navíc chybí skuteční politici. Místo toho tedy přichází restrikce, která je reálně pokusem omezit svobodu slova, svobodný diskusní prostor. Prostě a jednoduše, svoboda se ukázala jako nevyhovující. K prosazení omezení ve svobodném diskurzu je ovšem nutné dodat legendu. A ta je dvojitá.

První operuje s ruským vlivem, který podle opakovaných sdělení moci dosahuje všude a má prsty ve všem důležitém od USA až po východní hranice EU. Že tím autoři tvrzení připisují Moskvě přímo pohádkový, ba nadpozemský geopolitický vliv, je pikantní třetinou na dortu.

Druhou součástí legendy je boj s „nenávistí“. Vágní termín, pod který lze zahrnout vše, co nekonvenuje s ohroženou mocí. Typickým příkladem je nesouhlas s přijímáním migrantů z nekompatibilní kultury, kritika mediálního mainstreamu nebo odpor proti bruselskému centralismu. Vše se dnes dá vyřídit jediným razítkem „nenávist“. Ve svobodné společnosti je přítom varující, pokud se ustanovují mocenské autority, které mají jedině oprávnění onen štempl udělit. Není pře-

kvapující, že při tvorbě restriktivního prostředí účinně vypomáhají politické neziskovky. S mocí je poji vzájemná závislost, a proto se cítí „zlobivým“ obyvatelstvem také ohroženy.

Je nutné poukázat na fakt, že demokratické státy mají ve svém zákonodárství, byť v různé míře, ošetřenu otázku šíření skutečných nenávistných projevů. Rozhodnutí však náleží nezávislým soudům.

Je tedy zjevné, že za zmíněnou legendou je skryta novodobá forma cenzury. Jako se dříve zabavovaly nevhodné letáky, cenzuroval denní tisk nebo se bojovalo s šeptanou propagandou (například za druhé republiky Ferdinand Peroutka v Přítomnosti, kdy bojoval se šeptandou „Beneš se vrátí“), dnes se moc snaží cenzurovat doposud svobodný prostor internetu.

Jde o jev varující. Svoboda čelí snahám o postupné omezování ve jméno dobra. Z vlastní trpké zkušenosti dramatického 20. století už přítom víme, k jakým koncům plamenné snahy o nastolení dobra ve společnosti vedly. Bylo by neblahé, pokud bychom se v tomto směru měli stát obětí pokusu o reparát.

Jiří Weigl

výkonný ředitel IVK

Bohužel, západní společnost se dostává do situace, kterou si příslušníci starší generace dobře pamatují z dob minulého režimu. Tehdy také za všechny potíže režimu mohly „štvavé vysíláčky“, což je synonymum pro dnešní „fake news“, a různé „ztroskotanci a zaprodanci“ – dnes se jim říká „populisté“ –, kteří se nebáli říkat věci, jež si myslela většina lidí. Tehdy byly řešením rušičky, dnes regulace internetu. Výsledek je vždy stejný – ještě větší odcizení lidí režimu a jeho morální debakl. Svoboda slova je základem svobodné společnosti a na té stojí civilizační úspěch Západu. Není většího symbolu jeho úpadku a rezignace na tolik vzývané západní hodnoty než zavádění cenzury. Strach ze slov a strach z voličů – to je dnešní realita tzv. liberální demokracie, což pamětníkům nemůže nepřipomenout zprofanovaný termín „reálný socialismus“, který rovněž efemisticky označoval úpadek společenského systému, v němž jsme kdysi žili.

Petr Žantovský,

publicista a pedagog

Slovní spojení „regulace internetu“ má asi tolik smyslu jako „léčba mrtvého“. Celý význam a převratnost internetu tkví přece v jeho neregulovanosti, tedy demokratické, obsahově ani územně neomezené dostupnosti každému, kdo má technologii a důvod do „sítě“ vstoupit. Internet je prostředím pro komunikaci každého, kdo chce, s každým, kdo je s tím svolný. Regulace internetu znamená přelepení či zacpání úst vybranému souboru komunikujících jedinců či komunit, kdežto jiní mohou dále bez limitu promlouvat. Je to dialog, jež vede jen jeden účastník, druhý je z něho vyloučen, takže z dialogu se stává monolog.

Každý pokus „regulovat“ internet znamená zavádění cenzury. „Regulace“ je jen politicky korektní označení zákazu myslet a sdílet své myšlenky. Je to přímá trajektorie k totalitě. Výmluva na „závadné obsahy“ ve smyslu trestního zákona (např. dětská pornografie, návod na výrobu výbušnin atd.) neobstojí. Od toho zde je právě trestní zákon. Všechny ostatní záminky k cenzuře internetu jsou politické.

To, čemu se módně říká „fake news“, jsou skutečnosti z velké většiny (vyjma naprostých nesmyslů, které se na webu vyskytují dávno, ovšem doposud je nikdo „regulovat“ nepotřeboval) jen nepohodlné myšlenky nebo informace, jichž se iniciátoři regulace (cenzury) internetu bojí, protože na ně neumí odpovídat argumentem. Proto je „odpovědi“ jen silový zásah, nařízení, směrnice.

Dnešní informační válka je důsledkem dlouholeté neochoty jedné mocenské skupiny (zjednodušeně si ji můžeme představit jako – například Sorosovými, ale nejen – kapitálem financované bruselské zájmové struktury a na ně navázaná chapadla v dalších státech, mj. i u nás) vysvětlovat svou politiku, zohledňovat zájmy občanů daných zemí, nikoli jen své vlastní. Je to podobné jako na sklonku socialismu. Mocenská centra východního bloku se zabetonovala ve svých bunkrech z frází a nepropustila jediný paprsek myšlenky dovnitř ani ven. Jak to dopadlo, víme. A to je snad i jediný důvod k jistému optimismu: žádná diktatura se nemůže dlouhodobě udržet

bez masového souhlasu občanů. A ten se nedá vynutit zákazem webových svobod. Informace si cestu najde.

Petr Musil

Vysoká škola
polytechnická v Jihlavě,
redaktor časopisu TÝDEN

Internet je jeden z mála posledních ostrůvků svobody, kam dosud ruka státu nedosáhla, byť by o to velmi stála. Nápad z posledních měsíců na přípravu jakéhosi společného evropského řešení regulace webu tedy lze zcela samozřejmě chápat jako dělostřeleckou přípravu pro frontální útok na svobodu slova. Podobné návrhy ale bývají jako vždy haleny do bohulibých úmyslů: boj proti projevům nenávisti ve virtuálním prostoru.

Že je slovní vyhrožování odsouzeníhodné, je mimo vši pochybnost. A je pravda, že sociální sítě, potažmo internet, dodávají autorům takových slovních výronů sílu k tomu, aby k jejich napsání sebrali dostatek odvahy. Problém však vidím v tom, aby státní autorita za to přenášela odpovědnost na provozovatele sociálních sítí či konkrétních webových portálů.

Odpovědnost totiž vždy nese autor. Představte si Facebook jako takovou internetovou hospodu. U piva se toho také hodně nakecá a často jsou to velmi nepěkné věci. A teď si představte, že by hospodský měl povinnost hosta, který říká nahlas (podle státních měřítek) něco nenávistného, vzít za flígr a vyhodit ho na ulici. Jinak by riskoval likvidační pokutu.

Podle státu je obtížné či snad dokonce nemožné autora internetového slovního násilí ztotožnit a hnát ho za jeho projevy před soud. Jak ukázal nedávný případ jedné teplické základní školy, není to pravda. Pisatele jednoho z mnoha zavrženíhodných příspěvků totiž vypátrali sami televizní reportéři. Nepochybuji tedy, že by to nezvládli policisté.

Ono jde ale o trochu něco jiného. Evropská unie tímto způsobem jen hledá další bič na technologické giganty, jako je právě Facebook, Google a další. Brusel je celý auf z toho, že nadnárodní společnosti optimalizují své daňové povinnosti, a diví se, že se jim nechce platit vysoké unijní daně. A tak si vymyslí boj proti zlu a fake news.

Stanislav Křeček

zástupce veřejné
ochránkyne práv

Jistě by někdo mohl i oněch dvanáct trestných činů, které podle našeho trestního zákoníku omezují svobodu vyjadřování,

nazvat „útokem na svobodu slova“. Ale nežijeme snad v časech, ve kterých dochází k zásadním proměnám všeho, včetně lidských práv, k nimž svoboda slova (ať již si pod tím představujeme cokoliv) jistě patří? Lidé jsou si rovni, ale práva nikoliv, a tedy proč by právo na svobodu slova mělo mít přednost třeba před právem na lidskou důstojnost, které je podle mého základním právem alespoň v EU? Je Panna Maria zobrazená v „gynekologické pozici“ na stránkách Charlie Hedbo vyjádřením svobody projevu nebo hrubou urážkou?

Snad nebude příliš odvážné říci, že v mediálním hluku, ve kterém žijeme, a při limitované gramotnosti mnohých může být i regulace nástrojem k prosazování ústavních a dokonce i lidských práv. V samotné regulaci problém nespaturuji. Ten je jinde: kdo bude rozhodovat o tom, co se bude regulovat? Kdo bude rozhodovat o tom, co je a co není populistické a nenávistné?

Názorový koridor, ve kterém se pohybuje evropská civilizace, nesmí být dotčen pouze politicky motivovaným usilováním, ale to je přesně to, co se právě děje! Figurami z lidskoprávního mauzolea a ve jménu salonního humanismu chtějí někteří skutečná lidská práva a tedy i jakoukoliv svobodu, včetně svobody slova regulovat způsobem, který je zcela nedůvodný a pro naši budoucnost nepřijatelný. A to bychom měli zcela jednoznačně odmítnout!

Ivo Strejček

člen správní rady IVK

Jakoukoliv regulací internetu a internetových sociálních sítí považují za útok na svobodu slova. Je to stará cenzura převlečená do moderních šatů. Jsou to stále stejné pokusy „nasměrovat“ lidi ke „správným“ názorům.

A to vše i přes to, že si o sociálních internetových sítích nedělám žádné iluze. Myslím, že účinně rozbíjejí společnost, rozkládají ji na atomizované bubliny, ničí přirozené sociální vazby. Internet mnohým zúžil realitu na velikost obrazovky jejich počítače. Nabízí miliardy informací, ale nenabízí znalosti a zkušenosti. Většina dnešní moderní společnosti se tak pohybuje v nereálném prostoru, který realitu pouze kopíruje, zkrusluje a manipuluje s ní.

Dnešní lidé již nepotřebují chodit na pivo, kde by si jen tak „poklábosili“ a tam si mnoho ze svých názorů ověřili nebo obhájili. Dnes stačí být součástí „své“ skupiny, souznít s jejími názory a žít v její atmosféře. Internet je hloupý, ale zranitelný prostor, skrze který může relativně úzká skupina

jednotlivců regulovat ohromné masy lidí tak účinně a tak efektivně, jak se o tom minulým diktátorům ani nesnilo.

Dnes si totéž přejí rozhodující části evropských politických elit. Šíření svobodných názorů je pro ně nebezpečné. Je jejich zradlem, v němž jsou konfrontováni s názorem části veřejnosti. „Svobodně“ se smí psát cokoliv - stojíte-li na té správné straně evropské barikády.

Otázkou však je, jak tomu rozumí naše děti a „počítačová“ generace. Cítí to podobně? Nejsou už natolik opilí všemi těmi „unikátními“ příležitostmi, které jim ta „báječná“ Evropská unie nabízí? Nepodléhají už podmanivému našeptávání těch „hodných“, že vlastně nejde o nic jiného, než abychom k sobě byli navzájem „hodní a slušní“?

Pokusy regulovat svobodu slova na internetu jsou nesmírně zákeřné a nebezpečné. Je to další důkaz plíživého posilování novodobé měkké evropské totality.

Alexandr Tomský

politolog

Jistěže svoboda slova není absolutní. Nenávistné projevy, vulgarity, falešné zprávy a dezinformace osvobodil internet od cenzury kdysi tak mocných šéfredaktorů tisku. Dnešní konsensus politické třídy je ale politikum a schovává se za potřebu nastolit ve veřejné diskuzi etiketu. Ve skutečnosti jde o snahu internet cenzurovat, o ideologický komplot, jenž má zabránit, aby se politicky prosadil vzrůstající odpor obyvatel, zejména vůči oficiální imigrační politice a živě tzv. politické korektnosti.

Hlavní spor je politický a světonázorový, dokonce i většina akademických studií o islámu a imigraci by si zasloužila epitet propagandistické agitace a potlačování nepřijemných faktů. V západní Evropě je zhruba 70 % novinářů levicových a ovládají zejména veřejnoprávní média, kterým už lidé nevěří. Velkou společnou akcí proti falešným zprávám chystá před volbami v příštím roce ve Švédsku velká koalice. Svobodný internet je někdy poslední šance protestu.

Existuje ale i problém opačný. Mark Zuckerberg se domnívá, že má facebook algoritmy na takové úrovni, že dokáže vypátrat váhavé voliče v politicky rozkolísaných státech a bude možné je ovlivnit, dokonce prohlásil, že se o to v příštích amerických volbách pokusí. Tak či onak, moc nevěřím, že by manipulace médií v západním světě nějakým zásadním způsobem ovlivnila volební výsledek. Lidé se bouří, dnes poněkud zmateně, až se ale najdou vůdčí osobnosti schopné oslovit střední vrstvu, žádná cenzura je nezastaví. ▶

Erik Best
novinář

Na počátku měl internet otevřené hranice a k tomu, aby si někdo opatřil část „půdy“ a začal ji obhospodařovat, nebylo potřeba vládní povolení, jak tomu často bylo s nově objevenými teritorii v minulosti. Vlády zpočátku tuto otevřenost tolerovaly, a dokonce vřely a některé ji používaly jako důkaz toho, že svoboda vyjádření je nepotlačitelná a věčná.

Každému se znalostí historie politiky a byznysu mělo být jasné, že jde o krátkodobé vybočení z normy. Vlády se stejně jako velké firmy, se kterými často spolupracují, vždy snaží ovládnout území pod svou správou. Vlády k tomu využívají daně, udělování monopolů a regulaci. Velké firmy se buď snaží získat monopol, nebo vytvářejí produkty, které se s vládní pomocí stanou tržním standardem.

Dny internetu bez hranic jsou ale nyní sečteny. Jsme ve fázi konsolidace kontroly nad internetem ze strany vlády a velkých korporací. Facebook má 2,2 miliardy aktivních uživatelů měsíčně. Do Googlu a Facebooku loni plynulo 84 % celosvětových výdajů na digitální reklamu, s výjimkou Číny. Amazon si v roce 2017 připsal 89 % on-line útrat mezi dominantními prodejci v USA v předvánočním období.

Přestože prostor na internetu je i nadále neomezený, přístup k němu čím dál více ovládají vlády a velké společnosti tak, jako by byl vzácný. Boj proti dezinformacím, fake news a hackerům je chytrým důvodem, proč aplikovat princip vzácnosti na něco, co nezná hranic. Je-li něco možné ovládat, a v případě internetu to určitě možné je, vždy se o to někdo pokusí. Obvykle při tom bude tvrdit, že je to pro dobro všech.

Tomáš Břicháček
právník

Nastavení určitých limitů ve využívání internetu a sociálních sítí je samozřejmě nutné – např. v souvislosti s obranou, veřejnou bezpečností (boj proti terorismu a organizovanému zločinu), mravností (potírání dětské pornografie) nebo ochranou práv duševního vlastnictví. Je však třeba resolutně odmítnout snahy regulovat internetové platformy za účelem boje proti „nenávistným projevům“ (*hate speech*), „fake news“ apod. Takové zásahy nejsou ničím jiným než útokem na svobodu slova a výronem politické korektnosti. Představují nástroj

pro umlčení nepohodlných názorů, vytěsnění ideových protivníků z veřejné diskuse a jejich převýchovu a zastrašení. Nelze si nevsimnout souvislosti s migrační krizí, respektive zacílení těchto opatření na opo- nenty vítacího přístupu.

Brusel už v této věci nadělal škody dost. Připomeňme dobrovolný kodex chování *Code of Conduct on illegal online hate speech* z května 2016, který dojednala Evropská komise se společnostmi Facebook, Microsoft, Twitter a YouTube. IT společnosti se zavázaly zavést postupy pro přijímání oznámení, v zásadě je do 24 hodin prověřit a v případě, že jsou opodstatněné, odstranit nebo deaktivovat přístup k dotčenému obsahu. Jde o propracovaný systém honu na čarodějnice založený na odstraňování příspěvků, na síti udavačů a indoktrinaci. Soukromé společnosti jsou v rozsáhlých oblastech on-line prostředí, které mají pod kontrolou, vlastně postaveny do role policistů, respektive dozorců nad přípustností názorů a argumentace ve veřejné diskusi.

Nechce se domýšlet, kam tento přístup povede dál. Smířit se s ním ale nikdy nesmíme.

Tomáš Jirsa
senátor

Otázka nezní *jak* (zastánci regulací si jistě způsob najdou), ale jakákoliv regulace, jakékoliv volání po řešení nebo boji proti falešným zprávám, populismu je cenzura, a tudíž i útok na svobodu slova. Ze všech důvodů, podle kterých je to hloupost, mi nejproblematictější přijde otázka: kdo by měl být tím arbitrem, který bude rozhodovat, co je v pořádku a co ne. Stát? EU? To je přeci směšné. Notabene, jakou armádu regulátorů bychom museli nasadit na cca dvě miliardy uživatelů internetu?

Lukáš Petřík
redaktor
Parlamentních listů

V případě regulace internetu by obecně měla platit legislativa zakotvená v trestním či občanském zákoníku a ta platí již nyní. Nová regulace internetu je vskutku útokem na svobodu slova. Provozovatelé sítí totiž mají dle nařízení EU sami mazat to, co je dle jejich subjektivního pohledu „nenávistným projevem“ či „fake news“.

Zakázané by ale dle mého soudu měly být případně jen takové projevy, u kterých se prokáže, že porušují zákon. To může rozhodnout pouze nezávislý soud, nikoli nějaký cenzurní pracovník facebooku či dokonce automatický robot.

Již dnes platí, že pokud někdo například vyzývá k násilí vůči skupině obyvatel, bude stíhán dle trestního zákoníku. To platí, i pokud někdo šíří poplašné zprávy či pomluvy. A poškozený může bránit svou pověst na bázi občanského práva. V demokratické a svobodné společnosti ale přece nemůže být přípustné, aby někdo předběžně mazal příspěvky.

Dnes je za „nenávistný projev“ vydáváno i to, pokud někdo poukáže na spolupráci muslimů s nacisty, což je prokazatelný fakt. V Německu byl kvůli tomu odsouzen novinář. Podobně Marine Le Penová je souzena za to, že zveřejnila fotografii zvěrstev páchaných islamisty.

Chybna je podle mě též dnešní úprava trestního zákoníku. Paragraf 356 říká, že „kdo veřejně podněcuje k nenávisti k některému národu, rase, etnické skupině, náboženství, třídě nebo jiné skupině osob..., bude potrestán odnětím svobody až na dvě léta“. Nenávist je subjektivní pocit. V případě, kdy napíšu na pravdě založený článek, že imigrant někoho přepadl, může takový článek podnítit nenávist k imigrantům. Odpovědnost ale přece nenesu já, když takový článek napíšu, ale ten, kdo takové činy vyvolávající nenávist páchá. Trestné by měly být dle mého soudu takové projevy, které vyzývají k násilí či k omezování práv občanů.

Petr Hampel
sociolog

Svoboda projevu je matkou všech ostatních svobod. Svoboda politického projevu je pak nevyznamenější částí svobody projevu. To není názor jednoho myslitele či jednoho politického proudu. To je něco, na čem se shodují a shodovali všichni, kterým záleželo na lidské svobodě a důstojnosti. Napříč dobami, myšlenkovými směry a společenskými vrstvami.

Je ale také zapotřebí dodat, že tato svoboda musela být znovu a znovu vybojována – vůči inkvizitorům a dalším samozvaným strážcům veřejného dobra, vůči nacistickým bojůvkám, komunistickým aparátům či feministickým aktivistům. Dnešní pokus o zavedení cenzury na internetu není ničím novým. Je spíš připomenutím, že svoboda není a nikdy nebude zadarmo. Pokud ztratíme odhodlání za ni bojovat a přinášet oběti, přijdeme o ni. Pokud ztratíme odhodlání přinášet i významné osobní oběti, přijdeme o ni. Ani nikdy v budoucnu tomu nebude jinak.

Přimlouval bych se naopak za zavedení takové zákonné úpravy, které znemožní provádění politické cenzury také dominantním poskytovatelům telekomunikačních služeb. ■

Návrat Evropského měnového fondu

Hana Lipovská
Masarykova univerzita

Od počátku dluhové krize eurozóny usilovala Evropská komise o založení *Evropského měnového fondu* (EMF). S návrhem poprvé přišel dnes již bývalý německý ministr financí Wolfgang Schäuble v březnu 2010. Místo Evropského měnového fondu však v letech 2010–2011 vznikl *Evropský systém finančního dohledu a Evropský nástroj finanční stability*, které byly v roce 2012 nahrazeny *Evropským stabilizačním mechanismem* (takzvaným eurovalem).

Od počátku dluhové krize eurozóny usilovala Evropská komise o založení Evropského měnového fondu.

Česká republika ratifikaci eurovalu odolávala až do konce funkčního období prezidenta Václava Klause. Změna *Smlouvy o fungování EU* však byla podepsána bezprostředně po jeho odchodu z Hradu. V případě přijetí eura tak České republice vzniká povinnost dodat do eurovalu podle potřeby až 350 miliard korun. Doposud Evropský stabilizační mechanismus půjčil Řecku, Portugalsku, Španělsku, Irsku a Kypru téměř 273,3 miliard eur (zhruba 7 000 miliard korun, tedy více než pětinašobek našeho ročního státního rozpočtu).

Znovu se k myšlence *Evropského měnového fondu* Komise, s výraznou podporou prezidenta Macrona, vrátila na konci loňského roku. Tentokrát jeho prosazení zabezpečila strategickým trikem: zařadila jej do většího balíčku reforem *Hospodářské a měnové unie*. Tento balíček kromě návrhu na zřízení Evropského měnového fondu obsahoval mimo jiné i mediálně vděčnější, neboť srozumitelnější, návrh zřízení postu evropského ministra hospodářství a financí. Bylo pochopitelně od počátku zřejmé, že „evropský ministr financí“ bude pro většinu členských států zcela neakceptovatelný. Posloužil však jako snesitelná oběť pro dosažení cíle, na kterém Komisi skutečně záleželo. Ministra financí se Komise bez boje zřekla výměnou za schválení Evropského měnového fondu. EMF tak nakonec pravděpodobně fungovat bude, jen o šest let později, než Schäuble plánoval.

Původním cílem EMF bylo nahradit na území Evropské unie washingtonský *Mezinárodní měnový fond*. Již během řecké krize Evropské komisi nevyhovovalo, že při řešení (respektive vyrábění) problémů eurozóny musí hledat shodu v rámci *Trojky* tvořené dále *Evropskou centrální bankou* a právě

Mezinárodním měnovým fondem. Evropský měnový fond by měl podle plánů půjčovat členským státům eurozóny místo Mezinárodního měnového fondu, a tak uzavřít eurozónu před jakýmkoli vnějším vlivem.

Italské banky dnes drží téměř třetinu všech evropských úvěrů v selhání.

Na rozdíl od Evropského stabilizačního mechanismu by měl mít Evropský měnový fond moc také nad fiskální politikou členských států. Půjčky v maximálním celkovém objemu 500 miliard eur bude podmiňovat přijetím hospodářských reforem obdobně jako dnes Mezinárodní měnový fond. Návrhy reforem ovšem budou bezpochyby sestavovány především ve prospěch zájmů klíčových členů Evropské unie, nikoli zadlužené země.

Zřízení EMF je dnes také logickým důsledkem bankovní unie založené v roce 2014. Evropský měnový fond má v rámci Bankovní unie zabezpečit společné jištění pro *Jednotný výbor pro řešení krizí*. Vytváří tedy společné ručení vkladů, ve kterém by za vklady v například italské nebo portugalské obchodní bance ručilo Slovensko, Německo, nebo – v nežádoucím případě plného zapojení do bankovní unie – i Česká republika. Dokončení bankovní unie prostřednictvím EMF tak bude spojeno s morálním hazardem a vysokými náklady pro ekonomiky se zdravým bankovním sektorem.

Zatímco Evropský stabilizační mechanismus byl přes všechny své chyby založen alespoň na mezivládní dohodě, Evropský měnový fond má být ustanoven jako další nadnárodní byrokratický orgán, ve kterém Česká republika nebude mít šanci hájit své zájmy.

Členské státy se tak opět ocitnou v situaci, kterou dnes známe kvůli migračním kvótám. Kdo nebude s návrhem souhlasit, bude se muset přizpůsobit. Kdo se nepřizpůsobí, bude souzen a potrestán. Evropský měnový fond jako ryze byrokratický,

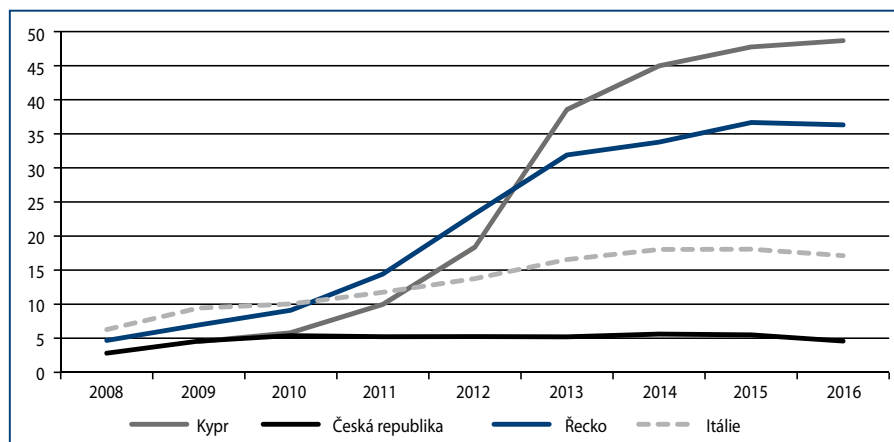
nevolený orgán navíc bude na rozdíl od Komise pro veřejnost zcela nečitelný.

Načasování není náhodné. Děje se tak v době, kdy v eurozóně výrazně narůstá podíl *pohledávek se selháním* (tzv. non-performing loans, NPL). Pohledávky se selháním označují úvěry, které jsou alespoň 90 dní po splatnosti, či u kterých je zřejmé, že je dlužník nesplátí. Obchodní banky v Evropské unii dnes mají v rozvaze NPL v celkovém objemu 1 000 miliard eur. Průměrný podíl pohledávek se selháním na všech úvěrech tvoří v Evropské unii 5,1 % oproti 1,5 % ve Spojených státech. K prudkému nárůstu došlo v důsledku ekonomické krize především na Kypru, v Řecku, Itálii a Portugalsku. Zatímco na začátku krize byl podíl rizikových pohledávek kyperských bank srovnatelný s Českou republikou, do roku 2016 však vzrostl na 48,7 % (viz obrázek 1).

Nárůst pohledávek se selháním je přímým důsledkem měnové politiky evropských centrálních bank. Jejich nízké (v případě ECB dokonce záporné) úrokové sazby vedly ke snížení marží. Obchodní banky si proto ponechávaly vysoce rizikové úvěry díky jejich vyššímu úročení. Tyto úvěry se však podle nových pravidel makroobezřetnostní politiky centrálních bank pojí s vyššími kapitálovými požadavky, což banky omezuje v dalším poskytování úvěrů méně rizikovým investorům.

Poněkud překvapivý je podíl rizikových pohledávek v řeckých ústavech. Nižší objem úvěrů v selhání v Řecku je však důsledkem série vynucených účetních operací. Evropská centrální banka totiž po Řecku požaduje, aby do konce roku 2019 snížilo objem rizikových pohledávek ze současných zhruba 103 miliard eur (přibližně 60 % řeckého HDP) na 38 miliard. Řecké banky proto své rizikové pohledávky prodávají specializovaným obchodním společnostem, které dluhy dále samy vymáhají. Podobným způsobem snižuje svůj podíl úvěrů v selhání také Itálie či Kypr.

Obrázek 1: Podíl úvěrů se selháním na celkovém objemu úvěrů

Zdroj: Světová banka. Vlastní zpracování.

Nejvyšší podíl úvěrů v selhání na celkových úvěrech vykazují státy jižního křídla eurozóny, respektive státy PIIGS, které prošly během první fáze velké recese největším ekonomickým poklesem (obrázek 2). Tyto ekonomiky zároveň vykazují výrazné rozdíly mezi jednotlivými bankami (od 1 % do téměř 50 % úvěrů v selhání). V rámci jejich rizikových úvěrů pak samostatnou kategorií tvoří expozice bank vůči státnímu dluhu vlastní vlády. Nejvyšší expozice vůči svým vládám dnes mají banky maďarské (31,8 %), slovenské (23 %), slovinské (20,6 %) a italské (13,8 %) (Magnus, M., Ciucci, M.: Bank's exposures to home sovereign bonds: European Parliament, Economic governance support unit, 2017).

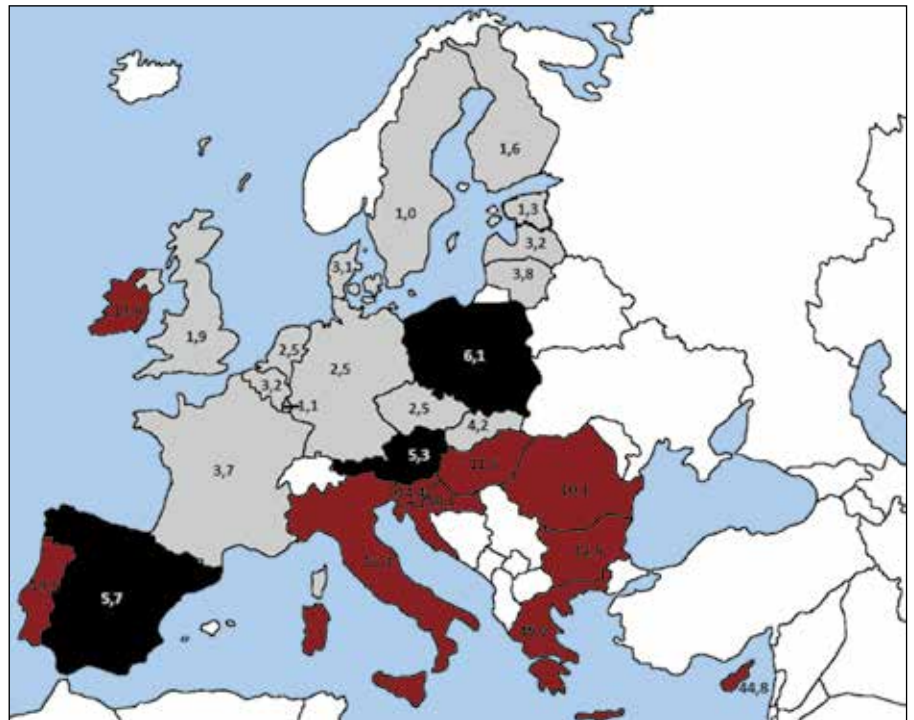
Pro Českou republiku v této úzké integraci Německa a Francie není místo. I proto se k Evropskému měnovému fondu připojit nesmíme.

V současnosti největší riziko z hlediska potenciálního a zcela nežádoucího českého členství ve vznikajícím EMF představuje Itálie. Italské banky dnes drží téměř třetinu všech evropských úvěrů v selhání (v objemu zhruba 300 miliard eur). Jen během roku 2017 zachraňovala italská vláda kvůli vysokému podílu pohledávek se selháním tři velké banky včetně ikonické Monte dei Paschi a řadu bank regionálních.

Evropský měnový fond by tak italskou bankovní krizi transformoval v hospodářskou krizi evropskou. Prostřednictvím pohledávek se selháním se již dnes přenáší problémy mezi bankovními sektory jednotlivých zemí. Právě Monte dei Paschi prodala v roce 2015 své nesplacené úvěry v objemu 1,1 miliard eur německé Deutsche Bank, aby byla schopna plnit podmínky bankovní unie. Systémově významná Deutsche Bank se přitom dnes potýká s výraznými problémy.

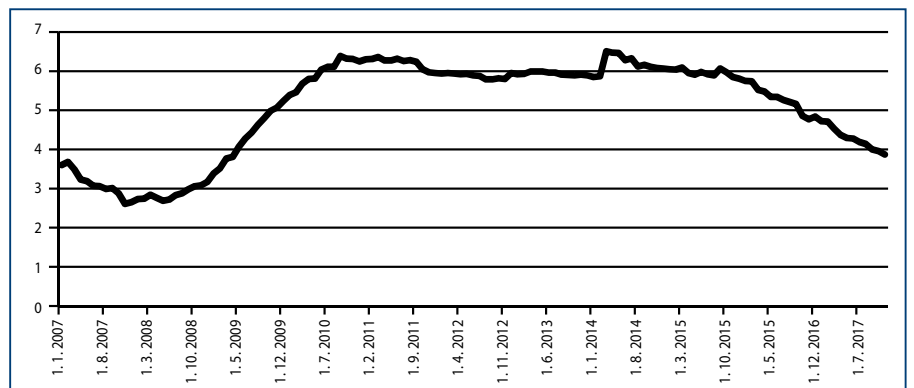
Situace v České republice je oproti ostatním státům výrazně lepší. Během recese sice i u nás narostl podíl pohledávek se selháním z 2,6 % v roce 2007 na téměř 6,5 %

Obrázek 2: Podíl úvěrů v selhání na celkových úvěrech v evropských ekonomikách (2016)

Zdroj: Evropský parlament, Non-performing loans in the Banking Union: state of play. Vlastní zpracování.

Obrázek 3: Vývoj podílu úvěrů v selhání na celkovém objemu úvěrů v ČR

Zdroj: Česká národní banka. Vlastní zpracování.

v roce 2014, od té doby však stabilně klesá (obrázek 3). Všechny systémově významné české obchodní banky (Česká spořitelna, Komerční banka, ČSOB a UniCredit Bank) vykazují podíl pohledávek se selháním na všech úvěrech nižší než 4 %. Také proto ne-

existuje nejmenší důvod, proč by měla být stabilita českého hospodářství ohrožována prostřednictvím Evropského měnového fondu narůstajícími problémy Itálie.

Evropský měnový fond je dalším krokem k věčnému snu o „stále hlubší integraci“. Snu, který dnes nejhrolivěji hájí Emanuel Macron, prezident spíše bruselský než francouzský, společně s německou kancléřkou Merkelovou. Jejich „stále hlubší integrace“ vyplynula z jejich letošních, zdánlivě nezávislých, novoročních projevů.

Zatímco Merkelová Němcům sdělila, že „Německo a Francie budou společně pracovat...aby Evropě pomohly připravit se na budoucnost“, Macron ve svém prvním prezidentském projevu Francouzům řekl, že „úzká spolupráce s našimi německými přáteli je nezbytnou podmínkou pro jakýkoli evropský pokrok...právě s ní vše začíná“.

Pro Českou republiku v této úzké integraci Německa a Francie není místo. I proto se k Evropskému měnovému fondu připojit nesmíme.

Předplatné na rok 2018

institut
VÁCLAVA
KLAUSE

Předplatné IVK zahrnuje pravidelný newsletter, sborníky a ostatní publikace, pozvánky na semináře.

Základní cena předplatného je 660 Kč.
Studentské předplatné 330 Kč.

predplatne@institutvk.cz